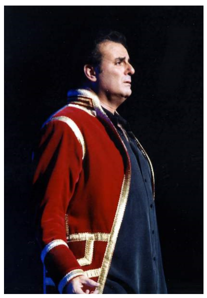
Romeo, Julieta şi... Stéphano

(Costin Popa – 26 octombrie 2008)

După recenta premieră a seriei cu **Romeo şi Julieta** la Opera de Stat din Viena, aşa ar fi trebuit să se numească opera lui Gounod, chiar dacă titulatura s-ar arăta un atentat barbar la legenda marii poveşti de iubire a tinerilor veronezi. Explicaţia este simplă. În spectacol, alături de protagonişti, a mai strălucit o voce, aceea a mezzosopranei românce Roxana Constantinescu, interpreta în travesti a pajului Stéphano. Dar, să încep cu... începutul.

Marcello Giordani

Alexandra Reinprecht

Producţia lui Jürgen Flimm, veche de aproape şapte ani, şochează de la deschiderea cortinei. Pe preludiul orchestral, turbulent imaginat de dirijorul Claude Schnitzler, două picioare scheletice, goale, dizgraţioase, se iţesc de pe nişte mese de morgă. Nu ne trebuie prea mult să ne închipuim că sunt ale îndrăgostiţilor din Verona. De ce atâta mizerie umană? De ce atâta, să-l numesc totuşi, naturalism direcţionat spre derizoriu? Puritatea dragostei şi forţa sacrificiului meritau mai mult.

Noroc că, per ansamblu, Flimm a sesizat universalitatea temei şi a dovedit-o imediat, prin plasarea acţiunii într-o lume modernă, apropiată nouă: Julieta–cântăreaţă de bar cu unduiri incitante (s-a ocupat de întreaga regie a mişcării Renato Zanella, la data premierei, şef al baletului Operei vieneze), confetti, artificii, spoturi, biciclete, motarzi. Nu m-am simţit frustrat, mai ales că scenele de intimitate ale celor doi protagonişti aveau poezia stelelor. Muzica a curs în voia ei, susţinută de expertul şef de orchestră şi intenţia lui Flimm a apărut bine servită. Importantă a fost, în asemenea context, arhitectura luminilor semnată de Patrick Woodroffe, cu momente remarcabile în scena cununiei Julietei cu Romeo sau în cea din finalul celui de-al treilea act. Frumoase şi, pe alocuri, firesc atemporale, costumele Birgitei Hutter.

Cu voce de sorginte lirico-spinto, solidă, omogenă, cu acute puternice şi strălucitoare, inclusiv temutul Do cu care a încoronat expansiv replica **Je mourrai, mais je veux la revoir!** din acelaşi final de act III, Marcello Giordani este în momentul de faţă foarte sus pe podiumul tenorilor lumii. Dar nu numai datorită unor asemenea virtuţi. Italianul frazează inspirator, cântă superb în nuanţe de mezzoforte (duetul **Nuit d'hyménée**, în care s-a pliat minunat cu Julieta Alexandrei Reinprecht), se încarcă de pasiune şi durere în scena morţii când–în poziţii imposibile, culcat pe spate–expune o fabuloasă mezzavoce, stăpânită la perfecţie graţie tehnicii şi respiraţiei impecabile, fără să fie obligat să recurgă la respingătorul–pentru mine–falsetto. Şi chiar dacă atitudinea sa scenică din primele secvenţe ale spectacolului a fost prea concretă, prea rece pentru un Romeo îndrăgostit, finalul a cutremurat realmente prin tragismul redării.

Partenera, soprană vieneză, a fost o prezență valabilă, cu glas bogat, penetrant și bun angajament în special în momentele dramatice din partea a doua a serii. Julieta este un rol dificil care cere mai întâi abilități de coloratură (valsul **Je veux vivre**), note supra-acute, pentru ca pe parcursul evoluției tramei, odată dobândit, lirismul pur să se transforme într-o abordare mai incisivă, revenind apoi la tente serafice în final. Artista s-a descurcat bine, chiar dacă nu perfect.

Roxana Constantinescu

M-am bucurat asistând la debutul tinerei mezzosprane Roxana Constantinescu în rolul Stéphano. Cântă rafinat și nuanțat, frazează inteligent. Cu voce lirică plăcut timbrată și acute sigure (Do natural!), Roxana Constantinescu a demonstrat că se află la startul unei cariere care se anunță importantă, validată de public prin aplauze la scenă deschisă după aria **Que fais-tu, blanche tourterelle?** și strigăte de Bravo! la final, în fața cortinei. Remarcată de acest mare specialist în voci, directorul Operei de Stat din Viena Ioan Holender, care a angajat-o în ansamblul marelui teatru, eleva profesoarelor Maria Slătinaru-Nistor (București) și Edith Wiens (München) este o artistă înăscută, cu apariție de șarm și mişcare scenică dezinvoltă chiar dacă trebuie să... pedaleze pe bicicletă, fix înainte de arie.

Alături de Roxana Constantinescu, trei glasuri românești de bas au fost pe afiș: Sorin Coliban (Conte Capulet cu sunet generos, gândire a frazei dar articulație mai puțin concentrată), Alexandru Moisiuc (autoritar vocal, prestant–impunător ca prezență în micul rol al Ducelui Veronei) și tânărul Zoltán Nagy (Grégorio cu timbru frumos, artist de perspectivă). În compania lor, i-am remarcat pe Adrian Eröd (Mercutio), pe veteranul Walter Fink (Frère Laurent) și pe Zoryana Kushpler (Gertrude). Să-i numesc și pe Meng-Chieh Ho (Benvolio), pe Clemens Unterreiner (Pâris). Păcat că Michael Roider (Tybalt) s-a dovedit nesigur în replica **Sur l'honneur!** din primul act.

Îi acuz pe responsabilii spectacolului, regizorul și dirijorul de acum, că au eliminat scena cununiei ratate a lui Pâris cu Julieta, a căderii în letargie a eroinei. Este o nedreptate făcută lui Gounod și nouă. În fine, o mare bilă albă se cuvine orchestrei Operei și una cu tente cenușii corului, destul de leneș la balul familiei Capulet dar cu profundă implicare în **Ah! Jour de deuil**, marele ansamblu din finalul actului al III-lea. Așadar, pe Ring-ul vienez, Romeo, Julieta și Stéphano!